

[Aksel Larsen.]

der forkastede, til at erkende, at de havde vedtaget. Socialministeren sagde ved denne Lejlighed rent uskyldigt, som han plejer at gøre det — den venstre Haand ved jo ikke, hvad den højre gør —, at det var skam ikke Meningen med Loven, saaledes skulde den ikke haandhæves. Men saaledes blev den haandhævet. Jeg var ikke udstyret med profetisk Gave, dengang jeg sagde det, men jeg vidste, at saaledes vilde det gaa, fordi jeg havde Erfaring i saa Henseende. Og det skete nøjagtig saadan. Derfor har de 22 000 Arbejdere, som ved Urafstemningen har forkastet Forligsforslaget, faaet Besked om, at Arbejdsmandsforbundets Hovedbestyrelse har vedtaget det for dem, og de skulde ikke bekymre sig om mere.

Det er klart, at denne Maade at klare Overenskomstsituationen paa har vakt meget stor Misfornøjelse iblandt Fagforeningernes Medlemmer, fordi de efterhaanden er berøvet Bestemmelsesretten i deres egne Organisationer, og det er samtidig klart, at denne Overenskomspolitik, som vi har set gennem 4—5 Aar, er et integrerende Led i Regeringens og Rigsdagens Krisepolitik. Naar man sætter Priserne i Vejret ved Kronesækning og paa anden Maade, saa vil man garantere Kapitalen Gevinsten ved, at man søger at forhindre Arbejderne i at faa deres Lønninger forhøjet eller faa Arbejdstiden nedsat. Det hænger alt sammen sammen; ogsaa paa dette Omraade har der virkelig hersket den skønneste Enighed mellem de Partier, der i Fællesskab vedtog Forligsmandsloven, efter at Ordførerne for saavel Socialdemokratiet og de Radikale som for Venstre og de Konservative havde anbefalet Lovforslaget og erklæret, at det var et Fremskridt i Forhold til tidligere Tider.

I samme Forbindelse maa jeg nævne den Beslaglæggelse af „Arbejderbladet“, som fandt Sted under Overenskomstsituationen. Det er mig bekendt første Gang, at en Regering i det saakaldte demokratiske Danmark er skredet til at beslaglægge et Dagblad, hele dets Oplag, og samtidig har ladet Politiet tilegne sig en hel Del andre Ting, som ikke havde noget med det at gøre, og som man selvfølgelig endnu ikke har leveret tilbage til Trods for, at det er Bladets Ejendom. Men det, der er særlig interessant, er de Former, hvorunder og de Paaskud hvormed denne opsigtsvækkende Nægtelse af Ytringsfriheden blev foretaget. Ifølge Forligsmandsloven er det

forbudt, før det passer Forligsmanden, at offentliggøre Forligsforslaget eller Dele deraf eller at omtale Afstemningsresultater. Naar „Arbejderbladet“ alligevel gør det, overtræder det Loven og er hjemfalden til Strafansvar; Politimyndighederne skal paa tale dette. Naar „Arbejderbladet“ overtræder Loven paa dette Punkt, saa ved det, hvad det udsætter sig for, det maa finde sig i det. Men det berettiger ingen Beslaglæggelse, og dertil kommer, at naar man fra Regeringsmyndighedernes Side lader Bladet beslaglægge i denne Situation, skyldes det kun, at man mente, det var nødvendigt, for at man overhovedet kunde have Chance for alligevel at redde Forliget i Land. Der var stillet 86 forskellige Forligsforslag vedrørende 200 Arbejdergrupper, fordelt i 33 forskellige Fagforbund. Fagforbundenes Ledelse sørgede for, at hver enkelt Gruppe kun fik lære at kende det Forligsforslag, som vedrørte den, og ikke Forligsforslagene som Helhed. Men naar Slagteriarbejderne skulde stemme, skulde de ikke stemme alene over det, der vedrørte dem, men ogsaa stemme over det, der vedrørte alle andre Fag, og saa maatte de naturligvis lære disse Forligsforslag at kende, og da Forligsmanden forbød det, da Fagforbundslederne undertrykte Kendskabet til dem, var der naturligvis ikke andet for os at gøre end at udnytte den Viden, vi var kommet i Besiddelse af, og søge for, at den kom til de videst mulige Arbejderkredses Kundskab. Vi har dermed kun gjort vor simple Pligt. Men det er betegnende, at Regeringen, der ganske øjensynlig var orienteret om Forligsmændenes Bevæggrunde og de reformistiske Fagforbundslederes Ønsker, gjorde, hvad den kunde, for at forhindre os i at udføre vor Pligt ved at beslaglægge Dagbladet „Arbejderbladet“.

Overenskomstsituationens Afvikling i Aar har ført til en Storm i Fagforeningerne. Generalforsamling efter Generalforsamling protesterer mod Løven og kræver den ændret. Det er ikke Regeringen ubekendt, at Kommunisterne staar i Spidsen for denne Opposition i Fagforeningerne, derfor raser man ogsaa saa vildt imod os i denne Tid i den socialdemokratiske Presses faglige Del. Raseriet hjælper desværre ingenting, Stormen i Fagforeningerne gaar videre, og den vil blive saa stærk, at den fejer hele dette Makværk af en Lov bort og bevirker, at Fagforeningerne atter faar tilkæmpet sig Bestemmelsesretten over deres egne Forhold.

Ja, foreløbig er den grønne Lygte tændt, om lidt kommer det røde Lys, og